

ע"פ 4723/12 - נדים ابو נגמה נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים - פליי

בית המשפט המחוזי בירושלים שבתו כבית-משפט לערעורם פליליים

ע"פ 4723-12-22 ابو נגמה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 453124/2018

בפני כבוד השופט משה בר-עם כבוד השופט חנה לומפ כבוד השופט אלעזר נחלון
מעורער נדים ابو נגמה
עו"י ב"כ עזה"ד אכרם ابو לבדה
נגד מדינת ישראל
משבגה ע"י פרקליטות מחוז ירושלים- פליי

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' כהן). בפסק הדין הורשע המערער בעבירה של החזקת נשק, ונגזרו עליו עונשים שונים ובכלל זה 10 חודשי מאסר בפועל. הערעור מופנה הן כלפי הרשעה והן כלפי העונש.

2. לאחר שבחנו את טענות הצדדים אנו סבורים כי דין הערעור להידחות, על שני ראשי.

3. באשר להרשעה הרי שהכרעת הדין מפורתת ומונומקט.

בית משפט קמא קבע, כי לא נפל פגם בביצוע החיפוש שכן קמה סמכות בדיון לבצעו גם בלי צו בית משפט. לטעמנו, בדיון כך נקבע: לפני מבצעי החיפוש עמד מידע מודיעיני על החזקת הנשק ועל החשש לשימוש בו. עובדות אלה מלמדות כי לגבי הבית היה "יסוד להניח שמבצעים שם פשע, או שפשע בוצע בשם זה מקרוב" (סעיף 25(1) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969), ומפותת הדחיפות הייתה חשיבות לביצוע החיפוש ללא דוחוי. התוצאות עם הפרקליטות אינה מלמדת על כך שהיתה שותה לפנות לבית המשפט. אדרבא, ניתן ללמידה על זהירותו ה יתרה שנקטה המשטרה בטרם ביצוע החיפוש בלי צו מקרים. כמו כן, לא נפל פגם בכך שהחיפוש נערך גם בדירה המצויות בקומה שמעל, שכן גם היא הייתה בחזקת המערער ומן המידע שעמד בפני השוטרים עליה החשש שהמערער מחזיק גם בכלי נשק נוסף לזו שנמצא. מכל מקום, הדבר אינו פוגם בחיפוש שנערך בבית המערער עצמו. גם ביתר הטענות ברגע לחיפוש לא מצאנו ממש.

4. בית המשפט קבע כי האקדח נתפס בבית וכי הבית הוא בית המערער. כמו כן נקבע כי האקדח שנתפס הוא האקדח שנבדק במעבדת הנשך וזאת, בין היתר, על סמך עדות השוטר ועל סמך המספר הסידורי של האקדח. מדובר בממצאי עובדה ומהימנות מובהקים, שכן זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם. נציין באופן קונקרטי כי בשים לב להנמקות שנייה בכך כי האקדח שנתפס הוא זה שנבדק, לא מצאנו ממש בטענה שלפיה הממצאים בעניין זה מבוססו כביכול על "דעה אישית" של המותב שדן בהליך, שאינה מהוות "דעה שיפוטית".

5. גם הטענות בנוגע לפגם שנפל בהודאות המערער בהיעדר הودעה על זכות ההיוועצות דין להיחות. בית משפט קבע כאמור כמצאה עובדתי שלמערער הודיע על זכותו להיוועץ בעורך דין, וזה על יסוד מסמכים כתובים וכן עדות החוקר שגם תועדה במצחצ'ר. אכן, צודק בא-כוח המערער כי נפל פגם באופן בגין מתן ההסביר בדבר זכות ההיוועצות, שכן החוקר נקט בלשון שגوية בעת שתרגם את המונח "סנגור". עם זאת, בנסיבות המקירה דין אין בפגם האמור כדי לשנות מהמסקנה כי המערער היה מודע לזכיותו, לרבות לעניין יצוגו על ידי עורך דין פרטיו. המערער ביקש להתקשר לרעייתו לצורך הסדרת הייצוג, ואף עשה זאת בפועל, אולם למרות זאת הוא לא ביקש להפסיק את החוקירה לצורך כך (וראו לעניין זה עמוד 1 לתמילת החוקירה שורה 22 עד עמוד 2 שורה 3). בנסיבות אלה, לטעות בתרגום אין נפקות מעשית ומשפטית.

6. גם ביתר הטענות לא מצאנו ממש.

7. אשר לערעור לעניין העונש, הרי שיש לדחות גם אותו. בית המשפט העליון קבע לא אחת כי יש להחמיר עם אלה המבצעים עבירות נשך (ראו למשל ע"פ 579/22 מדינת ישראל נ' טחانيا, פיסകאות 15-16 (13.6.2022)). במקורה שכן בית משפט קמא שקל את כל השיקולים הרלוונטיים הנוגעים לעניין ובهم חלוף הזמן, היעדר עבר פלילי, הנסיבות שהובילו לביצוע העבירה ועוד, ואיזן כהלהה בין השיקולים השונים. לא מצאנו כי עונש המאסר שהטיל בית המשפט על המערער חורג מן העונש הראי במידה המצדיקה התערבות של ערכאת הערעור (וראו והשו רק לאחרונה רע"פ 3636/23 ابو אלקיעאן נ' מדינת ישראל (16.5.2023)).

8. סוף דבר, הערעור על פסק הדין נדחה.

ניתן היום, י"ג تموز תשפ"ג, 02 יולי 2023, בהעדר הצדדים.

חנה מרום לומפ,
אלעזר נחלון,
שופט

משה בר-עם,
שופט